

LBRIS

We know
books

Mihai Muntean

**Berethor —
Moștenirea**

//bestseller

Chișinău • București

2022

Începuturi	6
Grimlok	10
O problemă neașteptată	17
Marele târg.....	28
Nisip îmbibat de sânge.....	41
O mănăstire ascunsă între tei.....	54
Tot norocul meu	60
Adânc în pădure și sus pe povârnișul muntelui.....	68
Fum înecăcios.....	85
Cenușă, lacrimi și un lider înăscut	93
Un corb și un biletel.....	102
O ambuscadă?.....	120
Cursa pentru viață	131
Iliar	143
La Colțul Lupului	157
O slăbiciune?	169
Frunze roșiatice și ceva dulce ca mierea.....	177
Adevărul păstrat întru întunecime.....	190
Moștenirea.....	201
Un rege și o regină.....	211
Prima vânătoare	221
Un nou cavaler	231
Crinul Violet.....	245
Musafiri bineveniți și un șobolan bătrân.....	256
O adevărată întrunire de consiliu.....	268
Transpirație și durere.....	280
Plecarea la război.....	290
În prima linie	299
Sânge tulbure	308
Îngerul de la periferie	318
Dul Angor.....	326
Samanul Sângelui.....	337
Dorința adevărată.....	345

Începuturi

“ La începutul fiecărui capitol veți primi informații adiționale pentru a înțelege mai bine cartea și pentru a vă integra în poveste. Fiți pe fază!

”

Băiatul în vârstă de aproape optsprezece ani stătea cu ochii pierduți la o buburuză ce escalada peretele. Treșări, inspiră adânc și oftă. Trase un scăunel de sub masa încărcată și se așeză. Soarele abia a răsărit, iar bufetul cuprindea doar mâncăruri reci: roșii, castraveți, ardei, brânză de capră și nelipsitele preparate din carne de vânat: pastramă, jambon și cârnați. De pe masă nu lipsea pâinea. Puteai să bați cuie cu ea, dar era încă comestibilă. Tăie o felie, o încarcă peste măsură cu brânză și o duse la gură.

– Berethor! se auzi de afară un strigăt strident.

Pufni și lăsă la o parte bucata de pâine. Se ridică și se îndreptă spre ușa din lemn de mesteacăn șlefuit. Apăsă clanța și înaintă pe platforma bătucită din stejar. Privind în jos, văzu un băiețandru ce se zbenguia nerăbdător.

– Neața, Darhas! Ce s-a întâmplat? îi vorbi Berethor.

– Ochi-de-Vultur vrea să vii la tabăra de vânatoare! spuse Darhas.

– Care-i graba, ce s-a întâmplat? îl întrebă Berethor.

– Habar nu am, doar atât mi-a spus... Ce faci, cobori acum? adăugă el sărind pe o tufă de urzici.

Băiețandrul icni când colții urzicilor îl apucară de glezne. Berethor râse.

– Nu, tocmai ce mâncam, vrei să mi te alături?

– Nu, nu, doar ce am mâncat și mă grăbesc, mă reîntorc în tabără, poate aflu ceva înaintea ta.

– Bine, bine! spuse Berethor fluturând mâna în aer. Ne vedem acolo! încheie el închizând ușa.

Berethor avea părul precum tăciunele, iar ochii căprui închis îi erau umbriți de sprâncene negre. Era înalt, îi lipseau doar câțiva centimetri pentru a ajunge la un metru nouăzeci. Locuia într-o casuță construită într-un copac. Băiatul a clădit-o împreună cu un prieten bun, acum mult timp. Cei doi s-au dat peste cap să iasă cât mai bine și au vărsat o grămadă de sudoare pentru a o finaliza, dar pentru Berethor a meritat cu vârf și îndesat. Fagul ce o găzduia măsura cam trei zeci și trei de picioare înălțime, fiind cel mai bine dezvoltat dintre toți copacii aflați la marginea pădurii Grimlok. Avea numeroase ramuri, groase și subțiri, toate îndesate cu frunze verzi.

Grimlok

*Pentru integrarea mai bună în Angaroth,
folosiți harta de la începutul cărții.*

Mergea spre Grimlok cu un pas destul de grăbit, pe o potecă ce trecea printre lanurile de porumb, încă fragede, ale satului. Pământul cultivat umplea aerul cu un miros de balegă uscată. De la locuința lui Berethor până la tabăra de vânătoare a lui Ochi-de-Vultur, era un drum de douăzeci de minute, iar de la tabără până în Grimlok drumul măsoară aproape doi kilometri, deci la mersul băiatului, încă douăzeci de minute.

O umbră ce apărură în fața lui Berethor îl înștiință că Șoim și-a terminat micul dejun și că acum îl supraveghează din înălțimi.

Grimlok era un sătuc plin de oameni harnici, care lucrau de la primele raze ale soarelui până ce stelele împânzeau cerul. Își iubeau meseriile și lucrau cu plăcere, poate că de aceea aveau puterea să o ia de la capăt în fiecare zi.

Dacă o zi obișnuită în Grimlok începea cu multă muncă, atunci ea se încheia de obicei cu un festin copios la hanul lui Aslag, unde sătenii aveau norocul să-și dreagă gâturile cu băutura lui nemaipomenită. Aslag era renumit mai ales pentru berea pe care o producea, avea o rețetă specială care dădea berii o aromă dulceagă.

Atunci când nu era ocupat cu vreo vânătoare ce îl ținea plecat câteva zile, Berethor lua și el parte la aceste ospete. El nu venea pentru bere, chiar dacă o mai gusta din când în când, ci pentru discuțiile ce se iscau între săteni, pentru poveștile intrigante aduse de vreun oarecare negustor ce a poposit la han și pentru a o vedea pe Evelyn, care o vizita deseori pe prietena ei ce lucra la cârciumă.

Grimlok începea să prindă contur din ce în ce mai mult în depărtare. O bifurcație a drumului îl îndeamnă pe Berethor să cotească spre miazăzi. Pierdut printre gânduri se apleacă și smulse un pai pe care și-l puse în gură. Obrazul drept se strânse. Paiul amar se plimbă de la stânga la dreapta:

– Ar trebui să o invit la festival, mai sunt doar două săptămâni până atunci, își spuse Berethor oprindu-se pentru o secundă din drum. Nu... sigur nu ar accepta, uită-te la tine, chiar crezi că ar ieși cu cineva ca tine?

Un turn înalt din lemn răsărea dintr-un pâlcc de mesteceni pitici ce înconjurau tabăra de vânătoare. Darhas ședea pe un butuc putrezit

pe care se plimbau, de sus în jos, zeci de furnici nervoase. Se chinuia să faurească niște săgeți. Băiețandru lăcra la tabăra de vânătoare deși avea doar paisprezece ani, din punctul acesta de vedere era destul de matur pentru vârsta lui. Apariția lui Berethor îl făcu să se oprească:

– Ar cam trebui să știi că ți-am șterpelit niște pene de corb din rezerva ta, eu am rămas fără.

– Nu-i nimic atât timp cât primesc și eu niște săgeți zdravene, îi răspunse Berethor accentuând ultimul cuvânt.

Darhas zâmbi și își scărpină glezna stângă:

– Normal. Du-te repede înăuntru! îl îndemna băiețandru printr-o mișcare a capului. Ochi-de-Vultur e grăbit și un pic nervos, adăugă el șoptit.

Berethor îndepărtă cu mâinile pieile de căprioară ce acopereau intrarea și înaintă. Ochi-de-Vultur stătea cu spatele la băiat, examinând o hartă.

– Nenorociți de soldați, nenorocit de rege! răcni el, lovind cu pumnul în masă.

– Deci chiar s-a întâmplat ceva, spuse Berethor.

Bărbatul înalt și robust îl analiză grăbit cu ochiul stâng și se așeză. Avea o barbă scurtă bine aranjată, nas acvilin și fața brăzdată de vreme. Ochiul drept era acoperit de un petic, care ascundea parțial o cicatrice ce se întindea din mijlocul frunții până pe obraz.

– Haide, spune-mi! Ce este în neregulă? insistă băiatul.

Bărbatul își sprijini capul în podul palmelor, inspiră adânc și spuse:

– O creatură a fost zărită la miazăzi de Tarnak, creează foarte multe probleme, spun ei. Cer în ajutor vânători pricepuți să o răpună, dar chiar...

– Trimite-mă pe mine! sări Berethor, întrerupându-l pe Ochi-de-Vultur.

– Nu înțelegi, ridică el vocea, lasă-mă să termin. Unde am rămas, spuse el încet privind în gol, ah da, chiar asta este ciudat, au impus ca toți vânătorii să fie puși la dispoziția regelui. L-am trimis pe Tedar să pregătească tot ce avem nevoie pentru drum, chiar acum mă așteaptă la ieșire din Grimlok, la vechiul turn de pază.

– Perfect, lasă-mă doar să mă pregătesc rapid, am doar câteva lucruri de luat!

– Din nou, nu înțelegi, tu o să rămâi să ai grijă de...

– Ce?! interveni Berethor. De ce îl iei pe Tedar, știi și tu că sunt un vânător mult mai priceput decât el!

Ochi-de-Vultur se ridică și începu să mai bage câteva lucruri în ranița sa:

– Berethor, știu că te descurci mai bine, dar știi și tu că nu ești trecut în registrele țării, nu ai împlinit încă optsprezece ani, nu am primit citație pe numele tău, nu știe nimeni de existența ta și de priceperea ta în artele vânătorii, nu pot să te iau cu mine, chiar dacă mi-aș fi dorit.

– Îmi doresc să cresc odată și să nu mă mai trateze toată lumea ca pe un copil, spuse el scrutând pământul negricios.

– Dar ești copil! spuse Ochi-de-Vultur punându-i mâinile pe umeri.

Berethor ridică privirea și se uită la el parcă voind să protesteze.

– Și nu e nimic în neregulă cu asta, continuă bărbatul, o să crești și o să ai o mulțime de lucruri pe cap și atunci o să îți dorești să nu fie așa.

În timp ce își puse arcul și ranița în spate, adăugă:

– Ai grijă de tabără și de Darhas, nu știe nimic despre toate acestea, te las pe tine să îi spui că eu și cu fratele lui mai mare plecăm la ordinul regelui.

Berethor încă nu era mulțumit. Își plimba privirea dezamăgit prin cameră. Ochi-de-Vultur dădu să iasă, dar se opri exact în pragul cortului:

– Era să uit, Nor avea o treabă cu mine, treabă pe care o să o las în mâinile tale acum, se pare că ceva i-a atacat caprele bătrâne și posonite. Hai, capul sus, ai grijă!

Ieși din cort lăsând în urmă un miros pătrunzător de mistreț și de scoarță de copac. Vocea curioasă a lui Darhas răsuna pițigăiat în timp ce Ochi-de-Vultur trecea cu pași grăbiți pe lângă el, toate întrebările primind doar un răspuns scurt la final „Vorbește cu Berethor!“.

Dădu deoparte pieile de la intrare și își făcu loc afară. Darhas stătea exact la intrare, ceea ce îl făcu pe Berethor să se oprească. Ochiul mari plini de entuziasm și zâmbetul, fără dinți, până la urechi, îl făcu să surâdă.

– Ce s-a întâmplat, unde a plecat Ochi-de-Vultur?

– S-a dus să vâneze o creatură! răspunse Berethor în timp ce se îndrepta spre un cort micuț ancorat la umbra unui mesteacăn.

– Creatură!? izbucni Darhas țâșnind în urma lui.

Băiatul intră în cort și ieși imediat având în brațe o duzină de săgeți din lemn de zadă. Vârful le era din oțel și de coadă aveau prinse pene de lebădă de un alb lăptos. Săgețile de mare preț ale lui Ochi-de-Vultur.

– Ce... Ce faci ? întrebă băiețandrul.

– A spus că eu rămân la comandă, deci, fac cum doresc.

Puse rapid zece dintre ele în tolba și două i le aruncă lui Darhas. Era confuz, nu știa dacă să le accepte sau nu.

– Două părți bune: unu, nu e aici și nu poate să îmi dea treabă suplimentară ca pedeapsă și doi, poți să păstrezi săgețile făcute de tine, am suficiente acum. Hai, trebuie să mergem în Grimlok să îl găsim pe Nor. Îți spun pe drum restul.

Casele modeste, majoritatea construite din piatră și din lut, acoperite cu paie, înconjura o piață spațioasă. În piață era forfotă puternică. Au început pregătirile pentru marele târg. Negustorii și comercianții ajunși mai devreme, despăienjneau locul, amplasând-și tarabele. Accesul în piață se făcea prin cele două drumuri principale, cel dinspre miazăzi, care mergea pe la baza pădurii Grimlok și cel dinspre apus, care cobora spre orașul-port Yek.

O bătrânică dădea cu mătura în fața casei, în timp ce printre picioare i se încolăceau două pisici dolofane, amândouă sure. În altă curte mama Margăi întindea rufele, iar împreună cu ea era Ruror, fierarul satului. Bărbatul își făcea timp întodeauna să își ajute soția.

Imensul han al lui Aslag ieșea în evidență prin faptul că era singura construcție din cărămidă roșie cu acoperiș din țiglă. Clădirea își deschidea ușile exact spre piață. Acolo îi trecu prin cap băiatului să îl caute prima dată pe Nor.

Prin dreptul hanului urca un drum, pavat cu pietre de râu, care avea la capăt o casă. De fapt nu era casă, era un conac, unul mare, granitul din care erau construiți pereții strălucea sub lumina puternică a soarelui. Hanul părea o cocioabă în comparație cu monstruoza zitate a aceea. Primarul locuia acolo.

Berethor zăbovi preț de o clipă uitându-se în direcția conacului, inspiră adânc și urcă scările hanului din doi pași mari. Darhas îl urmă imediat. Înăuntru erau doar patru bărbați așezați la o masă, ce își aruncară privirile plictisite spre intrare atunci când ușile scoaseră un scârțâit enervant. Revenirea la discuțiile lor aproape instantaneu, semn că prezența băieților nu i-a intrigat deloc. Berethor nu îi recunoscu, dar bănuia că erau negustori.

– Blestemată de ușă, nu mai scap de zgomotul ăsta, se auzi o voce bărbătească din spatele tejghelei.

Un bărbat chelios, cu o mustață deasă, își făcea de lucru mutând de colo-colo diferite obiecte cu brațele lui vânjoase.

– Bună dimineața, Aslag! Ai încercat cu ulei? întrebă Berethor.

– Bună dimineața! Bineînțeles că am încercat, de fapt nu, fir-ar să fie, tot mă iau cu altele și îmi amintesc doar când intră cineva. Mă ajutați voi? spuse bărbatul aruncându-i o pompiță de ulei.

Berethor o prinse cu o mișcare rapidă și i-o întinse lui Darhas.

– Te faci util? îl repezi băiatul.

Darhas o luă entuziasmat și se îndreptă spre ieșire.

– Cu ce pot să te ajut, Berethor? întrebă Aslag, în timp ce lustruia o halbă cu o cârpă albă.

– Știu că bătrânul Nor mai trece pe aici să mănânce, înainte să plece cu caprele la păscut. Am crezut că o să îl gălesc aici.

Scârțâitul ușii îi provocă lui Berethor un fior ce urcă cu repezițiune pe șira spinării. Băiatul îi aruncă o privire tăioasă lui Darhas, care se apără rapid:

– Ce? Trebuie să văd de unde vine!

– Dacă veneai acum douăzeci de minute, l-ai fi prins, interveni Aslag, plecând tare grăbit. Fie vorba între noi, spuse el aplecând-se peste tejghea, l-am văzut îngândurat, ba chiar speriat, șopti Aslag făcând ochii mari. Știi ce s-a întâmplat?

– Asta încerc să aflu, mi-a spus Ochi-de-Vultur că i-a fost atacată stâna de ceva animale sălbatice.

– Oh, înțeleg, ce ghinion! spuse Aslag, întristându-se vizibil. Exact acum în pragul târgului, am înțeles că avea de gând să le vândă.

– Ca nouă! exclamă Darhas încercând ușa.

Darhas puse mândru pompița pe tejgheaua din lemn de stejar bine șlefuit.

– Poate nu e așa de rău precum pare. Ne îndreptăm chiar acum spre casa lui. Mulțumim de ajutor, o zi frumoasă! zise Berethor.

– Și eu vă mulțumesc pentru ușa, aveți grijă de voi băieți.

De obicei ciripitul păsărilor care dansau pe cerul însorit îți dezmierta auzul, acum însă nu se auzea din cauza gălăgiei din piață.

Pe vremuri Grimlok avea mult mai mulți locuitori și în sat prospera negoțul cu legume, blănuri, băutură și cereale. Mulți dintre săteni și-au luat tălpășița lăsând în urmă orice dorință sau gând ce i-ar fi putut îndemna să revină vreodată. Unii au plecat să se îmbogățească, unii să își găsească jumătatea, însă cei mai mulți au plecat din cauza regelui. Creștea taxele în fiecare an, așa că mulți nu își mai permiteau să plătească și plecau pe insule, în orașele mari, unde se câștiga mai bine sau înspre răsărit unde scădea puterea regatului. Se spune că unii treceau și munții doar ca să scape de domnia lui Pericold.

– Berethor, uite, e Evelyn! strigă Darhas arătând cu degetul.

Berethor tresări, îi puse imediat mâna la gură și îl trase după cea mai apropiată casă. Scoase încet capul de după colț aruncându-și privirea în direcția indicată de băiețandru. Râsul puternic ce se zăbătea sub strânsoarea mâinii îl făcu să își retragă căutătura.

– Foarte amuzant! spuse Berethor trăgându-l după el de gulerul hainei. Roagă-te să fie Nor acasă, altminteri o să îl cauți pe toate pășunile!

Darhas înghiți în sec.

O problemă neașteptată

“*Toate problemele, într-un final, au o rezolvare, nu dispera!*”